

E.E.G.-beleid (II)

Het is reeds voldoende bekend, dat voor de visserij in E.E.G.-verband een dubbel regime geldt. Behalve de algemene schikkingen, is voor de visserij ook het regime voor de landbouw van toepassing.

In een vorige visserijbijdrage werd reeds gewezen op de dringende noodzaak om in E.E.G.-verband een gemeenschappelijke visserijpolitiek uit te bouwen. Nu na wekenlange moeizame besprekingen het Europees landbouwbeleid kon worden vastgelegd, staat de weg open om deze noodzaak te voldoen ; het is zelfs meer dan waarschijnlijk dat bij het verschijnen van dit nummer een aanvang zal zijn gemaakt met de eerste besprekingen.

Ten aanzien van een Europees visserijbeleid zijn verschillende problemen aan de orde. Men mag echter verwachten dat twee vraagstukken een eerste toenadering zullen krijgen, nl. de stelsels van de minimumaanvoerprijzen en de steunverlening van de overheid.

In de partnerlanden is bij de aanvoer een of ander **systeem van minimumprijzen** in voege : dit betekent dat consumptiewaardige vis die in de openbare markt een vastgestelde prijs niet behaalt, uit de markt wordt genomen en verwezen wordt naar de vismeelfabrieken. Deze minimumprijzen beogen in principe een « bodem » in de markt te leggen en mede hierdoor de reders en de vissers een zekere minimumopbrengst te garanderen.

In beginsel wijken de stelsels van minimumprijzen van de Lid-Staten niet van elkaar af, doch de toepassingsmodaliteiten vertonen zekere verschillpunten.

In Nederland bestaan naast de publiekrechtelijke minimumprijzen, die door het Visserijchap en het Produktschap voor Vis en Visprodukten worden vastgelegd, ook privaatrechtelijke prijsregelingen (b.v. voor gezouten haring) die door de reders wor-

den bepaald. In West-Duitsland stelt een private redersorganisatie (de See Absatzgesellschaft) de prijzen vast. In Frankrijk is slechts in een drietal havens een private prijsregeling van kracht. In België geschiedt de prijzensvaststelling door de overheid in samenwerking met de reders.

De minimumprijzen zelf lopen aanzienlijk uit elkaar ; de prijzen liggen het hoogst in West-Duitsland en het laagst in Nederland. De fondsen die voor de werking van een minimumprijzenstelsel noodzakelijk zijn, worden in Nederland, West-Duitsland en Frankrijk door de reders gefinancierd, nl. door middel van een heffing op de aangevoerde hoeveelheid of waarde. In België is een gemengde financiering reders-overheid in voege.

De opgevangen vis — t.t.z. de vis die de minimumprijs niet bereikt — wordt in de partnerlanden in principe verkocht aan de vismeelfabrieken. In West-Duitsland wordt deze vis ook wel bestemd voor export, terwijl in België deze vis ook verkocht wordt aan drogerijen - zouterijen, forellen- en nertsckwerkerijen.

Bij de besprekingen over het gemeenschappelijk visserijbeleid zullen de minimumprijzenregelingen van de partnerlanden uitvoerig geanalyseerd en vergeleken worden en zal gezocht worden naar meer gemeenschappelijke bases. Speciaal lijkt inzake hoogte van de prijzen en bestemming van de opgevangen vis een afstemming noodzakelijk te zijn, terwijl anderzijds in dit verband de door de Franse visserijkringen voorgestane intercommunautaire heffing in het daglicht zal worden gesteld.

De volgende maal zal het vraagstuk van de steunverlening door de overheid behandeld worden.

P. Hovart.